

Fabián Estapé

Etapé respon*El pacte PNB-PSE era més clar i més net***—Ibarretxe plega de la política. Quin balanç en feu, de la seva activitat?**

—Estava condemnat des del primer dia a deixar-ho estar, amb aquella idea tan esplèndida de tenir Euskadi dins d'Espanya de la manera que s'aguanta Puerto Rico amb Estats Units. És preciós, però no hi ha Congrés espanyol que s'ho empassi. I em sap greu perquè Ibarretxe tenia el matalàs, l'avantatge que significa el concert econòmic basc. Ara Patxi López tindrà aquest matalàs de 3.500 milions d'euros.

—Podria haver-se quedat a fer oposició.

—Sí, però, en aquest moment, gent com el meu amic Erkoreka i alguns altres li han donat un copet a l'esquena perquè se'n vagi. També li podien haver dit: seu i calla.

—El socialista Patxi López ha pres possessió del càrrec de lehendakari amb el suport del PP. Considereu que aquesta investidura és la fi de l'Espanya plural, com ha denunciat CiU?

—I per què, el final? Em sembla que tenen raó la gent d'Euskadi que refusen la idea sola del pacte antinatural PSE-PP. Aquest pacte no m'entusiasma gens, què voleu que us digui. Em semblava més clar i més net PNB-PSE.

—L'ex-president del PNB Xabier Arzalluz ha assegurat en una entrevista a EL TEMPS que el PNB no hauria de participar en unes eleccions espanyoles. Què n'opineu?

—Home, són les maneres habituals del senyor Arzalluz, que oblidava l'etapa de jesuïta a Frankfurt. És un home que ha tingut diverses transformacions en la política, i ha anat deixant enrere, cada vegada més, el caire jesuïta.

—Creieu que el PSOE pagarà cap preu a Madrid pel pacte amb el PP basc?

—No ho crec, perquè passa —i no ens ho diuen gaire— que s'entretenen amb el cas Camps i el cas Gürtel.

—Hi trobeu diferències substancials, entre la política del PSE i el PP a Euskadi?

—Ens ho diran els empresaris bascos, que no són com els de València i Barcelona. Quan mosseguen, mosseguen fort. I disposen del matalàs de 3.500 milions.

—Mentre el PSOE recela del concert econòmic basc i malda per eliminar-lo, socialistes i populars bascos veuen molt clar que aquest sistema és intocable. Creieu possible cap canvi imposat des de Madrid, en aquest sentit?

—Ara no ho diran, ni el PSOE ni el PP espanyols. I dubto que tornin a parlar negativament d'aquest matalàs.

—La UE ha advertit que la desocupació a l'estat espanyol pot arribar al 20,5%. No tan sols no s'hi posa fre sinó que es dispara. Realment s'hi fa res, des de Madrid, per controlar aquesta taxa?

—No, almenys no eficaçment. Quan la idea del senyor Corbacho és que els romanesos vagin al seu país per reduir la desocupació, doncs què en pots esperar?

—Durant la crisi del 1993, el govern espanyol ho va fer més bé que no pas ara?

—Força millor, en el sentit que el senyor Solbes va poder fer quatre coses per accelerar la màquina de tren. Del 1993 al 1996 es va actuar amb sentit comú, i hi havia una reacció popular molt més forta.

—Alguns polítics, entre els quals Duran Lleida, reclamen el retorn als pactes de la Moncloa.

—En cap cas no seria positiu. I que quedi clar que l'estat encara no està preparat per a tenir en Duran Lleida de ministre d'Afers Estrangers. Seria un sotrac massa fort.

Gemma Aguilera

Mercat i política

Muriel Casals

Margaret Thatcher

Aquest mes de maig fa trenta anys que Margaret Thatcher va guanyar les eleccions a la Gran Bretanya. La primera dona que ha estat primer ministre d'un dels països amb més pes polític internacional serà recordada pel tomb que el seu pas pel govern va fer fer a la filosofia econòmica del seu país. I també del món, perquè la influència britànica en el terreny de les idees econòmiques encara avui és molt important.

Des dels anys 1980, quan discutim sobre polítiques econòmiques ho fem de manera diferent. La distinció entre allò que és la dreta i l'esquerra pel que fa a les propostes econòmiques ha estat trasbalsada, i ja no respon a la visió tradicional que es basava en el paper atribuït al mercat o a l'estat com a element principal de la coordinació i direcció de les activitats dels protagonistes de la producció i la distribució de la riquesa.

Els vint darrers anys del segle XX semblava que tothom, o quasi, havia deixat de ser *keynesià*; es raonava partint de la premissa que el mecanisme de mercat lliure havia convençut el món de la seva bondat. Massa sovint s'oblidava que el funcionament real dels mercats no responia sempre als esquemes d'informació i llibertat de contractar a l'abast de tots els negociadors, com s'exigeix perquè tot vagi correctament.

Ara, reconeguts els defectes d'un mercat que ha quedat fora de la vigilància política, podem recuperar el debat. Ens anirà bé de recordar que, l'any 1997, *The Economist*, el setmanari liberal, va explicitar que el seu candidat era Tony Blair, perquè era el millor continuador de la política econòmica de Thatcher. Laborisme de dretes?

UAB